

Com la BOGERIA em va explicar el MÓN

DITA ZIPFEL AMB IL·LUSTRACIONS DE RÁN FLYGENRING

Guanyadora del Deutschen Jugendliteraturpreis,
el Premi Nacional de Literatura Juvenil d'Alemanya

“ Per a aquesta recepta de llibre multifacètic i innovador, preneu: una trama estranya, un llenguatge descarat i contundent, un repartiment de personatges inoblidables, una gran dosi d'humor i unes il·lustracions increïblement precises! Una lectura que convida a viure dins d'una bogeria aparent, que reivindica el fet de ser diferent sense cap mena de moralisme, amb un humor serè. ”

Jurat de l'Acadèmia Alemanya de Literatura Infantil i Juvenil

SINOPSI La Lucie té tretze anys i ja no pot més. No suporta viure un dia més a casa seva amb en Michi, el nou nòvio de la seva mare que ha capgirat el fràgil equilibri familiar amb les seves notetes d'autoajuda tretes d'internet i els seus monòlegs interminables. El seu germà Janni està raríssim i, per postres, la mare li ha demanat que li cedeixi l'habitació a en Michi. Està decidit: vol independitzar-se i anar-se'n a Berlín a viure amb la Bernie, l'única parella de la seva mare que realment valia la pena. Ara només li falta reunir els diners, i quan veu un anunci de feina molt ben pagada com a passejadora de gossos sent que li ha tocat la loteria. Però resultarà que l'anunci no és el que sembla, i la Lucie viurà una aventura espectacular que li farà veure la fina línia que separa la realitat de la bogeria absoluta.

La Lucie és una heroïna meravellosa i inoblidable, desacomplexada, valenta i amb tot el coratge que cal per atrevir-se a ser diferent.

L'AUTORA

Dita Zipfel va néixer el 1981 al nord d'Alemanya, poc després es va traslladar a viure al sud i finalment va partir altra vegada cap al nord. Actualment viu amb la família i infinites idees entre el sud de França, al castell més diminut, i el nord d'Alemanya, a l'armari d'escombres més gran del món. A l'escola s'avorria força i per això va preferir educar-se al cinema del seu avi. Va vendre patates fregides a Sylt, crispetes al cinema, sabates a Berlín i verdures a Hamburg. Després es va dedicar un temps a munyir vaques a Mallorca abans de convertir-se en professora a la Frísia septentrional. Actualment escriu llibres il·lustrats, obres de teatre, guions i, amb *Com la bogeria em va explicar el món*, la seva primera novel·la juvenil, ha guanyat el Premi de Foment de la Literatura d'Hamburg. (www.ditazipfel.de)

L'IL·LUSTRADORA

Rán Flygenring va néixer el 1987 a Noruega i es va criar a Islàndia. Ha estudiat a Reykjavík, Oslo i Berlín i és antiga alumna de l'Acadèmia de les Arts d'Islàndia. Treballa com a il·lustradora independent, viatja arreu del món i rarament es queda al mateix lloc gaire temps.

Rán Flygenring ha il·lustrat tots els llibres infantils de Finn-Ole Heinrich per a l'editorial Hanser: *Frerk, du Zwerk!* i els tres volums de *Die erstaunlichen Abenteuer der Maulina Schmitt: Mein kaputttes Königreich* (2013), *Warten auf Wunder* i *Ende des Universums* (2014). Ha estat guardonada, entre altres, amb el premi Luchs (Radio Bremen i DIE ZEIT) i el Premi Alemany de Literatura Juvenil. (<http://ranflygenring.com> - Instagram: @ranflygenring)

FITXA TÈCNICA #16

AUTORA
Dita Zipfel

IL·LUSTRADORA
Rán Flygenring

TÍTOL
Com la bogeria em va explicar el món

TRADUCCIÓ
Cristina Sala Pujol

ISBN
978-84-125724-0-7

PÀGINES
208

FORMAT
14 x 21,5 cm. Rústica amb solapes

DATA DE SORTIDA
19 d'octubre de 2022

PVP
17,90€

EDAT
+12

DIGUE'M, DITA...

Al teu llibre, la Lucie, la protagonista, coneix el senyor Klinge, que li canvia radicalment la visió del món. Com descriuries la Lucie i el senyor Klinge?

La Lucie és una nena normal i corrent de tretze anys, que espera que li surtin pèls a les aixelles mentre resol les típiques disputes familiars. A vegades és molt madura i a vegades encara és una nena i, per desgràcia per a ella, no controla aquestes fluctuacions. El que més m'agrada d'ella és que, malgrat que ja entén moltes coses, sempre està disposada a aprendre, que és forta encara que no en sigui conscient i que, tot i que se sent marginada, manté el cap ben alt.

El senyor Klinge és un home normal i corrent de cent vuitanta-sis anys amb una capacitat de reacció sobrenatural i tendència a dramatitzar. És capaç de fer vint-i-set salts mortals seguits, decapitar mosques amb el matxet i arrencar les dents diminutes a les fades. Hi ha qui podria dir que viu al seu propi món, però no és cert que ho fem tots d'alguna manera? El senyor Klinge oculta la seva tendresa interior rere un comportament groller. No es pot ser bleada en presència seva. Tot i això, sincerament, el senyor Klinge no és gens fàcil de descriure.

Què es pot aprendre del senyor Klinge? Els lectors i les lectores veuran el món una mica diferent després de llegir el teu llibre?

Si dic que en podem aprendre a tenir una visió fantàstica del món, el senyor Klinge vindrà a mossegar-me el genoll aquesta nit. Potser en podem aprendre a tenir la nostra pròpia visió de les coses, independentment de què pensin els altres. Amb tot, diria que podem aprendre més coses de la Lucie.

Què et va donar la idea d'escriure *Com la bogeria em va explicar el món*?

Una amiga meva que té quatre anys em va explicar uns successos d'allò més estranys que havien tingut lloc a la secció de les verdures. Em va parlar de cames cruixents de fades i de saliva aromàtica d'homes llop. Amb ella vaig aprendre quanta sang es vessa per una safata de verdures al forn.

Quina és la teva frase preferida del llibre?

Per què no es considera una animalada creure que un esperit escanyolit amb pinta d'avi fumat i vestit amb una camisa de dormir va crear el món?

Dita Zipfel: un nom certament especial. També ets de l'opinió, com el senyor Klinge, que tots hauríem d'escollir el nostre nom i que no hauria de ser decisió dels pares?

Quan penso en els noms que m'he donat a mi mateixa al llarg de la vida, m'alegro que els meus pares decidissin per mi. A més, he après una cosa: allò que quan ets petit et sembla una porcada es pot convertir en una benedicció amb el pas dels anys. I qui sap què ens semblarà tot plegat quan arribem al final del camí.